

İşıqlı sabahlar üçün, parlaq bir gələcək üçün,
çiçəklənən millət üçün, səsi dünyaya yayılacaq bir
gənclik üçün, **düşünərək yaşayanlar üçün**, xoşbəxt bir
ailə üçün, sevincli qəlblər üçün, gülən üzlər üçün,
həyat səhifələrimizi parlaq imza sahiblərinin
qələmi ilə yazmaq üçün

parlaq imzalar

Kitabın sahibi: _____

Oxu tarixi: _____

Ürək ver:

1984

CORC ORUELL

İngilis dilindən tərcümə:

Anar Mahmudov

Koordinator: Amin
Redaktor: Toğrul MUSAYEV
Korrektor: Flora ƏLİYEVƏ
Tərtibatçı: Zülfü XƏLİLƏV
Cildin dizayneri: Ramin HƏSƏNƏLİZADƏ

George Orwell
NINETEEN EIGHTY-FOUR

Corc Oruell
MİN DOQQUZ YÜZ SƏKSƏN DÖRD

Bakı, "Parlaq İmzalar" Nəşriyyatı – 2022, 400 səh.

© "Secker & Warburg" nəşriyyatı / 1949

© Parlaq İmzalar MMC / 2022

Kitabın bütün hüquqları qorunur. İcazəsiz olaraq hər hansı vasitə ilə nəşri və yayımlanması qadağandır.

Parlaq İmzalar Nəşriyyatı | 124
Corc Oruell | 2

www.parlaqimzalar.az
info@parlaqimzalar.az
f @ /parlaqimzalar
0559697259 / 0559897259

Mətbəə: "AVE PRINT" MMC
Çap tarixi: 24.09.2022
Sifariş: 41(23)/22

Corc Oruell 1903-cü il iyunun 25-də Hindistanın Motihari şəhərində anadan olub. İbtidai təhsilini Müqəddəs Kiprian məktəbində alıb. 1922-27-ci illərdə Birmada (indiki Myanma) imperiya polisi kimi fəaliyyət göstərüb. Daha sonra İngiltərəyə qayıdıb və yaradıcılığa da bundan sonra başlayıb. 1936-cı ildə ailə həyatı qurub və yoldaşı ilə birlikdə İspaniyaya gedərək vətəndaş müharibəsinə qatılıb. Orada yaşadığı ağır-acıları “Kataloniyaya məhəbbətlə” romanında ifadə edib.

İlk romanı “Paris və Londonda pulsuz-parasız” 1933-cü ildə nəşr olunub. Yaradıcılığının sonrakı dövrlərində “Birma günləri”, “Keşişin qızı”, “Boğuluram” romanlarını yazıb. 1949-cu ildə antiutopiya janrının bənzərsiz nümunələrindən sayılan “1984” romanı çap olunub. İngiltərəli yazıçının əsərləri dünyanın 60-dan çox dilinə çevrilib.

Yazıçı 1950-ci il yanvarın 21-də Londonda vəfat edib.

Anar Mahmudov 1973-cü il martın 21-də anadan olub. M. Ə. Rəsulzadə adına ADU-nun Şərqşünaslıq fakültəsini bitirib. Kitablarla yanaşı, bir neçə bədii və sənədli filmi Azərbaycan dilinə çevirib.

Tərcümə etdiyi əsərlər arasında bu kitablar da var: “Təhrik”, “Qürur və qərəz” (Ceyn Ostin), “Yeni il nəğməsi” (Çarlz Dikkens), “Baskervillərin iti” (Artur Konan Doyl), “Ağdiş” (Cek London), “Keşiş evində qətl”, “On üç müəmma” (Aqata Kristi), “Boyalı quş” (Yerji Koşinki), “Ququ yuvası üzərindən uçuş” (Ken Kizi), “İngilis pasiyent” (Maykl Ondatce), “Parıltı” (Stiven Kinq).

Mündəricat

I hissə	9
II hissə	135
III hissə	287
Yenidilin prinsipləri	379

I
HISSƏ

I

Aydın, soyuq aprel günü idi, saatlar 13-ü vururdu. Zəhlətökən küləkdən qorunmaq üçün çənəsini yaxasına quylamış Uinston Smit “Qələbə” yaşayış kompleksinin şüşə qapısından tələsik içəri sivişdi, amma nə qədər becid olsa da, külək macal tapıb toz-torpağı içəri sovurdu.

Vestibüldən kələm şorbası və köhnə ayaqaltı iyi gəlirdi. Onun bir başında divara içərinin ölçülərinə uyğun gəlməyən böyük, rəngli poster vurulmuşdu. Poster qara, lopa bıçı olan təqribən qırx beş yaşlı, qaba, amma yaraşıqlı bir kişinin iri – azı bir metr enində portretindən ibarət idi. Uinston pilləkəni qalxmağa başladı. Liftə yaxınlaşmağın mənası yox idi, çünki o, dünyanın düz vaxtı belə düz-əməlli işləmirdi, indi isə gündüz idi deyə işığı söndürmüşdülər. Bu da Nifrət həftəsi ərəfəsində qənaət rejiminə daxil olan tədbirlərdən idi. Otuz doqquz yaşlı Uinstonun sağ topuğundan yuxarıda varikoz xora əmələ gəlmişdi. Ona görə də yeddinci mərtəbədəki mənzilinə aramla, pilləkən qəfəsində bir neçə dəfə ayaq saxlayıb dincini alaraq qalxdı. Hər mərtəbədə liftin şaxtası ilə üzübüz divara vurulmuş posterlərdən həmin o iri sifət baxırdı. Portret elə işlənmişdi ki, haradan baxırdınsa, şəkildəki adamın gözləri sənə zillənirdi. Şəklin altında belə yazılmışdı: “BÖYÜK QARDAŞ SƏNƏ BAXIR”.

Təntənəli, ahəngdar, rəvan bir səs çuqun külçəsi istehsalı haqqında danışır, statistik rəqəmləri sadalayır. Bu səs sağ tərəfdəki divara quraşdırılmış uzunsov, səthi tutqun güzgünü xatırladan metal lövhədən gəlirdi. Uinston tənzimləyicini burdu, səs xeyli azaldı, buna baxmayaraq, danışılanları eşitmək olurdu. Bu cihazın – ona teleekran deyirdilər – səsini azaltmaq olurdu, amma tam söndürmək mümkün deyildi. Uinston pəncərəyə yaxınlaşdı. Bəstəboy, zəif adam idi, partiya uniforması sayılan göy kombinezonda bir az da çəlimsiz görünürdü. Açıq-sarı saçı vardı, anadangəlmə qırmızıya çalan bənizi bir yandan keyfiyyətsiz sabunun, bir yandan korş ülgücün, bir yandan da ötən qışın təsirindən codlaşmışdı.

Bağlı pəncərənin o tayındakı dünya soyuq saçır. Külək küçələrdə tozu, kağız qırıntılarını sovurub burulğan qaldırırdı. Gün çıxsa da, səma gömgöy olsa da, küçələrdəki posterlərdən başqa hər şey rəngsiz, bomboz idi. Qarabıqlı kişi ən gözəgəlimli yerlərdən baxırdı. Onun portretlərindən biri düz üz bəuz binanın fasadından asılmışdı. Altından yazılmışdı: “BÖYÜK QARDAŞ SƏNƏ BAXIR”. Qara gözləri düz Uinstonun gözlərinə zillənmişdi. Aşağıda başqa bir posterin cırılmış küncü küləyin təsirindən şiddətlə çırpınır, onun üstündəki yeganə sözü – İNGSOS kəlməsini gah örtür, gah açırdı. Uzaqda damların üstündə uçan bir helikopter göründü, leş milçəyi kimi bir anlıq havada asılıb qaldı, sonra qövs cızaraq sürətlə uzaqlaşdı. Bu, adamların pəncərələrini güdən polis patrulu idi. Amma polis patrulu elə də önəmli deyildi. Önəmli olan bircə Fikir polisi idi.

Uinstondan arxada teleekranda diktör hələ çuqun istehsalı və Doqquzuncu üçillik planın vaxtından əvvəl

yerinə yetirilməsindən dəm vururdu. Teleekran səs və təsviri eyni anda həm verir, həm də qəbul edirdi. O, Uinstonun lap xəlif pıçılıtdan azacıq yüksək olan hər səsini tuturdu, bundan başqa, Uinston teleekranın əhatə bucağı altında olanda onu nəinki eşidə, hətta görə bilərdilər. Əlbəttə, nə vaxt müşahidə olunduğunu, nə vaxt dinlənildiyini heç vaxt bilmirdi. Fikir polisinin hər hansı şəxsi nə dərəcədə müntəzəm, yaxud hansı qrafik üzrə izlədiyini yalnız təxmin etmək olardı. Hətta eyni vaxtda hamını izləyə bilərdilər. Hər kəs bu gümanla yaşayırdı ki, onun hər səsini eşidir, otaq tam qaranlıq deyilsə, hər hərəkətinə göz qoyurdular. Adamlar belə yaşamalı idilər və instinktə çevrilmiş adətləri üzrə belə də yaşayırdılar.

Uinston kürəyini teleekrana çevirmişdi. Belə daha təhlükəsiz idi, hərçənd bilirdi ki, adamı kürəyi də ələ verə bilər. Bir kilometr irəlində Uinstonun iş yerinin – Həqiqət Nazirliyinin ağ, əzəmətli binası natəmiz, hispaslı ərazinin ortasından qüllə kimi boy verirdi. Uinston ikrah hissi ilə düşündü: “Bu da London. Okeaniyada əhali sayına görə üçüncü böyük əyalətin – Birinci Eyrstripin¹ əsas şəhəri”. Doğrudanmı, London həmişə belə olmuşdu? Uinston bu suala cavab tapmaq üçün hafizəsini qurcaladı, uşaqlıq illərini xatırlamağa çalışdı.

1 Eyrstrip – əsərdə əsas hadisələrin cərəyan etdiyi ölkədə – Okeaniyada (indiki Okeaniya nəzərdə tutulmur – bu haqda məlumat veriləcək) inzibati ərazi vahidi. Bu söz (ing. *airstrip*) təyyarələrin eniş-uçuş zolağı, aerodrom mənasını verir. Oruellin ərazi vahidi kimi bu sözdən istifadə etməsi təsadüfi deyil. İkinci Dünya müharibəsi illərində ABŞ plasdarm kimi istifadə etdiyi ölkələri, xüsusən də öz ərazilərini onun hərbi təyyarələrinə aerodrom kimi verən ölkələri, o cümlədən İngiltərəni “batınılmaq təyyarədəşiyən kreysər” adlandırır. “Batınılmaq təyyarədəşiyən” ifadəsi sonralar “plasdarm” sözünün sinoniminə çevrilib. – Tərc.

On doqquzuncu əsrdən qalmış bu uçuq-sökük binalar, yanlarına yoğun tirlərlə dayaq verilmiş, pəncərələri kartonla tutulmuş, dəmir şiferli evlər, hasarları dörd bir yana qarın vermiş bağlar həmişəmi belə cərgə-cərgə düzülmüşdü bu küçələrə? Ortasından suvaq, əhəng tozanağı qalxan bomba çuxurları, dağıntıların arasında yayılan yağiotu kolları, bombardmanlar nəticəsində yerlə yeksan olmuş daha böyük ərazilərdə salınmış hinə oxşayan taxta gecəqondular – doğrudanmı, Londonun siması həmişə belə olmuşdu? Uinstonun cəhdləri bir fayda vermədi. Heç bir şey xatırlaya bilmədi. Uşaqlıq illərindən yadında qalan heç bir fonu-filanı olmayan bir neçə parlaq tablo idi, onların çoxundan da bir şey anlamırdı.

Yenidildə¹ Həqnaz adlanan Həqiqət Nazirliyi ətrafda ki boz mənzərənin arasında digər obyektlərdən xüsusilə seçilirdi. Onun uzaqdan bərq vuran möhtəşəm beton binası nəhəng piramida kimi pillə-pillə 300 metr yüksəyə ucalırdı. Onun ağ fasadına biçimli, iri hərflərlə yazılmış üç partiya şüarı Uinstonun dayandığı nöqtədən də aydın oxunurdu:

**MÜHARİBƏ SÜLHDÜR
AZADLIQ KÖLƏLİKDİR
CƏHALƏT GÜCDÜR**

Deyilənlərə görə, Həqiqət Nazirliyinin elə təkcə yer səthindən yuxarıda üç min otağı var idi, amma yerin altında da bir o qədər kök atmışdı. Londonun müxtəlif yerlərində ölçü və görünüş cəhətdən ona tay cəmi üç

¹ Yenidil – Okeaniyanın rəsmi dili; onun prinsipləri barədə ətraflı məlumat almaq üçün kitabın sonundakı əlavəyə baxın. – Müəllif

bina vardı. Həmin binalar ətrafdakı tikililərə nisbətdə o qədər böyük idi ki, “Qələbə” kompleksinin damından onların dördünü də görmək olurdu. Bütün idarəçilik aparatını bu dörd nazirlik təşkil edirdi. Həqiqət Nazirliyi xəbər, əyləncə, təhsil və incəsənət sahəsinə baxırdı. Sülh Nazirliyi müharibə aparırdı. Sevgi Nazirliyinin işi əyalətdə ictimai asayışı, qanunçuluğu qorumaq idi. Rifah Nazirliyi isə iqtisadi məsələlərə nəzarət edirdi. Yenidildə bu qurumların adları müvafiq olaraq Həqnaz, Sülhnaz, Sevnaz və Rifnaz idi.

Sevgi Nazirliyi adamın canına lərzə salırdı. Ümumiyyətlə, pəncərəsi yox idi. Uinston heç vaxt o binada olmamışdı, ümumiyyətlə, yarım kilometrliyindən yaxına getməmişdi. Ora yalnız rəsmi dəvətlə getmək olardı, onda da tikanlı məftil sədləri, polad qapılar, gizli pulemyot mazğalları labirintindən keçməli idin. Hətta nazirliyin hündəvərindəki küçələr də qara geyimli, əli-dəyənəkli qorillasifət mühafizəçilərlə dolu idi.

Uinston qəfildən geri çevrildi. Üzünə dinc nikbinlik ifadəsi verərək (teleekran qarşısında bu cür görünmək məsləhət idi) otağı keçdi və kiçik mətbəxə daxil oldu. Günün bu saatında nazirlikdən işdən çıxmaqla yeməxanada nahar etmək fürsətini əldən vermişdi. Bilirdi ki, mətbəxdə bir dilim qara çörəkdən başqa dişə-dəyər bir şey yoxdur, onu da səhər yeməyinə saxlayıb. Dolabdan şəffaf maye ilə dolu bir şüşə götürdü. Sadə ağ yarlığına “Qələbə cini”¹ yazılmışdı. Çinlilərin düyü arığı kimi ürəkbulandırıcı yağ qoxusu verirdi. Uinston çay fincanını az qala ləbələb doldurdu, dərman qəbul edirmiş kimi, özünü pis tama hazırlayıb içkini başına

1 Cin – tünd (azı 37,5 faizli) spirtli içki – Tərc.

çəkdi və birnəfəsə içdi.

Bir anda sifəti qızardı, gözlərindən yaş gəldi. Zəq-qum lap azot turşusu dadı verdi. İçki boğazından keçəndə Uinstonə elə gəldi ki, peysərinə rezin dəyənəklə zərbə vurdular. Amma bircə an sonra mədəsindəki göynərti keçdi, dünya bir az gözəlləşdi. Üstündə “Qələbə siqaretləri” yazılmış əzik qutudan bir siqaret götürdü, amma ehtiyatsızlıqdan şaquli tutdu və nəticədə tənbəki kağız lülədən yerə töküldü. Növbəti siqaretlə daha ehtiyatla davrandı. Yenidən zala keçdi və teleekrandan sol tərəfdəki kiçik masanın arxasında əyləşdi. Masanın siyirməsindən qələm, mürəkkəbqabı və arxa üzü qırmızı rəngdə, cildi qumaşdan olan in-kvarto¹ ölçülü qalın bir dəftər çıxartdı.

Qeyri-müəyyən səbəbdən otaqdakı teleekran həmişəki yerində deyildi. Nədənə Uinstonun otağında pəncərə ilə üzbəüz olan uzun divara bərkidilmişdi. Onun bir tərəfində divarda o qədər də dərin olmayan bir girinti yeri vardı. Güman ki, binanı inşa edəndə bunu kitab rəfi üçün nəzərdə tutmuşdular. Uinston indi həmin daldanın lap dərinliyinə girib teleekranın müşahidə dairəsindən çıxmışdı. Əlbəttə, səsini eşidə bilərdilər, amma nə qədər ki orada idi, onu görə bilməzdilər. Əslində, Uinston elə otağının bu qeyri-standart quruluşuna arxayın olaraq bir macərəyə girişmək fikrinə düşmüşdü.

Bir səbəb də indicə siyirmədən çıxardığı qalın dəftər idi. Dəftərin qəribə bir gözəlliyi var idi. Hamar, yağlı səhifələri zaman keçdikcə bir az saralmışdı. Bəlkə də, qırx il idi ki, belə kağız istehsal olunmurdu. Uinston isə

¹ İn-kvarto – çap vərəqinin dördəbiri boyda (24,15 x 30,5 sm) kağız formatı – Tərc.

bu dəftərin yaşının ondan da artıq olduğunu güman edirdi. Onu yerini belə unutduğu kasıb məhəllələrin birindəki uçuq-sökük köhnə mallar dükənində görmüşdü. Gözü tutmuşdu və elə oradaca almışdı. Partiya üzvlərinə adi dükanlara getmək (buna “qara bazardan mal almaq” deyirdilər) qadağan idi, amma bu yasağın pozulmamasına ciddi nəzarət edə bilmirdilər, çünki ayaq-qabı bağı, ülgüc kimi müxtəlif xırdavatı başqa yerdən almaq mümkün deyildi. Uinston küçədə bir o başa, bir bu başa baxıb sivişərək dükana girmiş və iki dollar əlli sent ödəyib dəftəri almışdı. Nəyə görə aldığıni heç özü də bilmirdi. Portfelinə qoyub oğrun-oğrun mənzilinə gətirmişdi. Vərəqlərində heç bir söz olmasa da, bu dəftər sahibini ələ verə bilərdi.

İndi o, dəftəri gündəliyə çevirmək niyyətində idi. Gündəlik tutmaq qanunsuz hərəkət deyildi (qanunun özü yox idi deyə qanunsuz hərəkət də yox idi), amma onu əlində tutsaydılar, Uinstonu edam edər, ya da ən azı iyirmi beş illik icbari işə məhkum edə bilərdilər. Uinston qələminə bir ucluq taxdı, yağını təmizləmək üçün ucluğu sordu. Qələm özü də köhnə idi, hətta sənəd imzalamaq üçün nadir hallarda istifadə olunurdu. Uinston onu da çətinliklə, gizli yolla almışdı. Hesab edirdi ki, bu sarımtıl, hamar vərəqlər əsl qələmlə yazılmalıdır, nəinki avtomat qələmlə. Əslində, Uinston qələmlə yazmağa öyrəşməmişdi. Qısa qeydlər istisna olmaqla bütün mətnləri səsyazana diktə edirdi, indi isə, əlbəttə, ondan istifadə edə bilməzdi. Qələmin ucunu mürəkkəbə batırıb duruxdu. İçindən ani bir titrətmə keçdi. Qələm kağıza dəydisə, vəssalam, geriye yol yoxdur. Uinston xırda, ilan-qurbağa xətlə yazdı:

1984

4 aprel 1984-cü il

Stuluna söykəndi. Bu dəfə içinə bir ümitsizlik, çarəsizlik çökdü. Əvvəla, heç indi 1984-cü il olduğuna əmin deyildi. Haradasa 1984-cü il olmalı idi. Əmin idi ki, onun otuz doqquz yaşı var, özü də 1944-cü, ya da 1945-ci ildə anadan olub. Amma son bir-iki ildən qabaqki hadisələrin tarixini dəqiq təyin etmək mümkün deyildi.

Qəfil özündən soruşdu: bu gündəliyi kimin üçün yazır? Yəqin, gələcək üçün, gələcək nəsillər üçün. Onun fikri bir müddət sarımtıl səhifədəki şübhəli tarixin ətrafında dolaşdı, sonra Yenidildəki *ikifikirlilik* kəlməsini xatırladı. İlk dəfə başladığı macəranın miqyasını təsəvvüründə canlandırmağa çalışdı. Gələcəklə necə danışacaqdı? Bu, mahiyyətə qeyri-mümkün idi. İşdir, gələcək bu gün kimi olacaqdısa, ona heç kim qulaq asmayacaqdı. Yox, əgər indiki kimi olmayacaqdısa, onun bu çətinliyinin bir mənası qalmayacaqdı.

Bir müddət oturub matdım-matdım kağıza baxdı. Teleekranda zəhlətökən bir hərbi marş səslənirdi. Qəribə idi: özünüfədə qabiliyyətini itirməyi bir yana, bu işə başlayanda nə demək istədiyini belə unutmuşdu. Neçə həftə idi özünü bu ana hazırlayırdı, amma heç ağılına gəlməmişdi ki, burada bir cəsarətlə iş aşmaz. Əslində, yazmağın özü asan olmalı idi. İllərlə beynində dolaşan fikirlərini, arası kəsilməyən daxili monoloqunu kağıza köçürməli idi, vəssalam. Amma indi o monoloq bir çeşmə kimi qurumuşdu. Varikoz yarası da dəhşətli dərəcədə qaşınma verirdi. Qaşınmağa cürət etmirdi, çünki hər dəfə qaşığından sonra yara iltihablanırdı. Saniyələr bir-birini əvəz edirdi. Uinston isə qarşısındakı səhifənin

boşluğundan, topuğundan yuxarıdakı yaranın qaşınmasından, teleekrandakı musiqinin zəhlətökənliyindən, içkinin gətirdiyi yüngül məstlikdən başqa heç nəyin fərqində deyildi.

Qəfildən təlaşlandı, nə yazdığını o qədər də yaxşı bilmədən yazmağa başladı. Uşaq yazısını xatırladan xırda xətti ilə ziqzaqvari şəkildə yazmağa başladı. Əvvəl baş hərfləri yaddan çıxardı, sonra isə nöqtə-vergülü də buraxdı:

*4 aprel 1984-cü il. Dünən axşam kinoteatra getmişdim. Ancaq müharibə filmləri göstərirdilər. Bir yaxşısı vardı. Haradasa Aralıq dənizində qaşqınlarla dolu gəminin bombalanmasından bəhs edirdi. Tamaşaçıların ən çox gənbül bir kişinin öldürülməsi səhnəsi xoşuna gəldi. Üzərək canını qurtarmaq istəyirdi, amma bir helikopter onu təqib edirdi. Əvvəl suda dəniz donuzu kimi üzməyini göstərirlər, sonra isə helikopterin pulemyotunun nişangahında. Bir an keçmiş bədəni deşik-deşik olur, ətrafında su qana boyanır. Güllənin deşiklərindən kişinin qarnına su dolur, qəfildən batır. Tamaşaçılar bu səhnəni şaqqa-
naq çəkərək, hay-küylə izlədilər. sonra uşaqlarla dolu xilasedici qayıq göstərdilər. bir helikopter başlarının üstünü almışdı. qayığın burnunda ortayaşlı bir qadın vardı, güman ki, yəhudi idi. qucağında haradasa üçyaşlı oğlan uşağı tutmuşdu. uşaq qorxudan çıxırır, başını qadının sinesində gizlətməyə çalışırdı. elə bil özünü qadının köksünə təpmək istəyirdi. qadın da onu qucaqlayıb təskinlik verirdi hərçənd özü də qorxudan gömgöy göyərmişdi özü də uşa-*

ği qollarının arasında cidd-cəhdlə gizlətməyə çalışırdı elə bil güllənin qarşısını yalın əli ilə alacaqdı. helikopterdən qayıqın düz ortasına iyirmi kiloluq bomba atdılar dəhşətli partlayışdan qayıq parça-parça oldu onun hissələri kibrit çöpləri kimi dənizə səpələndi. sonra əla bir səhnə oldu uşağın qolu havaya uçdu yəqin ki bunu helikopterin burnuna bərkidilmiş kamera ilə çəkmişdilər partiya işçilərinin sıralarından gurultulu alqış səsləri eşidildi amma prolların sıralarından bir qadın hay-küy qaldırdı dedi ki bunu uşaqlara göstərmək olmaz uşaqların olduğu yerdə bunu göstərməyə haqqınız yoxdur axırda polis gəlib onu apardı yəqin ki ona heç nə etməyəcəklər çünki kimdir prolun sözünə qulaq asan bu adi prolun reaksiyası idi ona heç vaxt...

Uinstonun əli qıc oldu. Bu çərən-pərəni niyə yazdığını bilmirdi. Amma maraqlı idi ki, yazdıqca beynində tamam başqa bir hadisə ilə bağlı xatirə oyanmışdı. Çox aydın xatirə idi, onu kağıza köçürməyə dəyərdi – Uinstonu elə gəldi. İndi yadına düşdü ki, əslində, həmin gün qəfildən evə gəlib gündəlik yazmaq qərarına gəlməsinin səbəbi elə bu hadisə olub.

Hadisə elə həmin gün səhər nazirlikdə baş vermişdi – əlbəttə, əgər o cür dumanlı, qeyri-müəyyən bir şeyə hadisə demək mümkündürsə.

Saat 11 radələrində Arxiv departamentində, yəni Uinstonun iş yerində hamı Nifrət İkidəqiqəliyinə hazırlıq görürdü, stulları kabinələrdən çıxarıb hollun ortasına – teleekranın qarşısına düzürdülər. Uinston orta sıralarda bir yer tutub oturmaq istədiyi vaxt holla onun